

Arrest

nr. 82 085 van 31 mei 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 20 maart 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 28 februari 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat A. VANHOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij diende op 25 januari 2011 een asielaanvraag in, waarbij zij verklaarde dezelfde dag het Rijk te zijn binnengekomen.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 28 oktober 2011 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekende partij stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 74 627 van 3 februari 2012 weigerde ook de Raad verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Op 23 februari 2012 diende verzoekende partij een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 28 februari 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoekende partij op 28 februari 2012 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [D. M.]
[...]
en van nationaliteit te zijn :
Rusland (Federatie van)
die een asielaanvraag heeft ingediend op 23/02/2012 (2)

Overwegende dat betrokkene op 25/01/2011 een eerste asielaanvraag indiende die op 08/02/2012 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen afgesloten werd met een arrest tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Overwegende dat betrokkene op 23/02/2012 een tweede asielaanvraag indiende en verklaarde niet te zijn teruggekeerd naar zijn land van herkomst. Overwegende dat betrokkene een medisch attest dd 18/01/2011 voorlegt afkomstig van de kliniek te Khasav-yurt. Overwegende dat betrokkene niet met zekerheid kan zeggen wanneer hij dit document zou ontvangen hebben. Overwegende dat het document dateert van 18/01/2011 en betrokkene het dus reeds had kunnen aanbrengen tijdens de procedure van de eerste asielaanvraag. Overwegende dat het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen in haar beslissing van 28/10/2011 van oordeel was dat het asielrelaas van betrokkene ongeloofwaardig was. Overwegende dat het document dat betrokkene voorlegt in het kader van zijn huidige asielaanvraag dan ook niet van die aard is dat ze de beslissing inzake de vorige asielaanvraag in positieve zin zou kunnen wijzigen. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten en gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige procedure. Overwegende dat betrokkene geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekende partij te leggen.

2.2. In fine van het verzoekschrift vraagt verzoekende partij om *“het dossier door te verwijzen naar het CGVS”*. De Raad treedt in het voorliggende geschil overeenkomstig artikel 39/2, § 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) echter op als annulatierechter. Hij kan derhalve niet in de plaats van het bevoegde bestuur beslissen dat een meervoudige asielaanvraag moet overgemaakt worden aan de commissaris-generaal.

2.3. Verwerende partij betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing

en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekende partij voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht.

Zij verschaft volgende toelichting:

“[...]”

Doordat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt dat verzoeker geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Verzoeker legde [wel] degelijk een nieuwe doorslaggevend bewijsstuk neer welke zijn eerste asielaanvraag ten volle ondersteunt.

De motivering van de dienst vreemdelingenzaken om te besluiten dat geen nieuwe gegevens worden aangebracht is dan ook ten eerste niet adequaat. Deze motiveringen zijn passend bij de beoordeling van een asielaanvraag ten gronde. De Dienst Vreemdelingenzaken deed niet het minste onderzoek naar het nieuwe stuk van verzoeker.

Aldus is de bestreden beslissing niet adequaat gemotiveerd, en schendt zij artikel 52 voornoemd, welke alleen toelaat na te gaan of de asielaanvraag kennelijk vreemd is aan asiel en/of kennelijk ongegrond, maar niet of er voldoende geloofwaardige elementen om een persoonlijke vrees voor vervolging te kunnen gronden voorhanden zijn. Het gaat hier niet zomaar om een zinnetje in de bestreden beslissing, maar om een soort conclusie die daaraan geëxploiteerd wordt. Het is bijgevolg een determinerende considerans.

Daarenboven is de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig.

De dienst Vreemdelingenzaken stelt dat geen nieuwe elementen [...] worden aangebracht, wat ze ofwel helemaal niet gaat motiveren ofwel op zeer algemene en vage manier gaat motiveren, voor zover men al kan spreken van enige ‘motivering’ (zie supra).

Nochtans, de voornoemde wettelijke beschikkingen (artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de wet van 15 december 1980) vereisen een formele, duidelijke, precieze, adequate, geldige en voldoende motivering. De in casu bestreden beslissing voldoet zekerlijk niet aan de vereisten waar er ofwel geen enkele motivering wordt gegeven ofwel deze slechts is gesteld in een stereotiepe en algemene bewoording.

Het is in casu echter totaal niet duidelijk welke juridische en feitelijke overwegingen aan de motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken ten grondslag liggen. De stereotiepe motivering is geenszins afdoende en passend.

Het is ten eerste onbegrijpelijk dat inzake deze nieuwe asielaanvraag zonder enige concrete motivering en zonder nazicht van het nieuwe doorslaggevend stuk en de actuele situatie in Tsjetsjenië/Dagestan, een beslissing tot [...] niet in overwegingname van een asielaanvraag en bevel om het grondgebied te verlaten nam (stuk 1).

De DVZ bewijst niet dat verzoeker bij een terugkeer naar Tsjetsjenië/Dagestan geen risico op ernstige schade zal lijden. Het zou trouwens niet ernstig zijn dergelijke bewering te doen, daar waar in Tsjetsjenië/Dagestan willekeurige arrestaties, executies, eds... zegevieren, zonder dat de overheid in staat is om hieraan verandering te brengen en afdoende bescherming te bieden. De overheid maakt

zich daarentegen schuldig aan dergelijke wanpraktijken. Een eerlijke menswaardige behandeling is nog steeds ver te zoeken!

De bestreden beslissing werd niet op zorgvuldige wijze genomen en de nieuwe stukken werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Uit bovenstaande blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar zorgvuldigheidsplicht totaal niet in acht heeft genomen.

De stereotiepe motivering van de Dienst Vreemdelingenzaken is in casu duidelijk niet adequaat en onvoldoende en zelfs totaal niet correct. Zij gaat duidelijk voorbij aan de concrete gegevens van huidige zaak. De zorgvuldigheidsplicht werd niet in acht genomen.

De DVZ diende minstens het nieuwe stuk grondig te onderzoeken.

Dit objectief bewijskrachtig stuk wordt ondersteund door de verklaringen van verzoeker in zijn eerste asielaanvraag. Verzoeker werd evenwel, gezien de niet in overwegingname van zijn 2de asielaanvraag, niet de kans geboden zich nader te verklaren omtrent dit nieuw stuk.

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de dienst vreemdelingenzaken (i) het artikel 62 van de Vreemdelingenwet, (ii) de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, (iii) de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en (iv) de algemene zorgvuldigheidsplicht totaal niet heeft in acht genomen, waardoor haar beslissing dient te worden vernietigd."

3.1.2. Verwerende partij repliceert als volgt:

"In een eerste middel beroept verzoeker zich op de vermeende schending van artikel 52 en 62 Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29.7.1991, van de motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de zorgvuldigheidsplicht.

Dienaangaande dient er op te worden gewezen dat de door verzoeker bedoelde wetsartikelen verband houden met de verplichting om bestuurshandelingen formeel te motiveren, en als zodanig tot doel hebben om een bestuursde toe te laten te achterhalen waarom een voor hem of haar ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat deze zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven juridisch niet opgaan (R.v.St. nr. 45.899, 31.1.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

In casu is aan deze vereiste terdege voldaan.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

De door verzoeker kennelijk als gebrekkig gemotiveerde overwegingen die, (tezamen met de vermelding van de toepasselijke wetsbepaling) de motivering van de bestreden beslissing uitmaken, volstaan om de bestreden beslissing ten genoegen van recht met motieven te onderbouwen.

De overwegingen laten verzoeker immers toe om te achterhalen om welke redenen geweigerd werd zijn tweede asielaanvraag in overweging te nemen, zodat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Overigens dient te worden opgemerkt dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet alleen inhoudelijke kritiek levert, maar hij er ook in slaagt de motieven vervat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk weer te geven, en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van deze motieven.

Het is volgens de verwerende partij dan ook ten overvloede dat kan worden vastgesteld dat verzoeker zichzelf tegensprekt waar hij stelt dat de motiveringsplicht zoals vervat in hoger vermelde wetsartikelen geschonden wordt, terwijl hij perfect bij machte blijkt om de motieven vervat in de bestreden akte weer te geven in zijn inleidend verzoekschrift.

De verwerende partij is dan ook van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Verzoekers kritiek kan aan bovenstaande geen afbreuk doen.

Verzoekers beschouwingen kunnen derhalve niet weerhouden worden.

Terwijl tevens dient te worden opgemerkt dat terecht werd beslist om de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen [...].

Immers, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980 voorziet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen “op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”, alsook dat “de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft afgelegd [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging” in de zin van de Vluchtelingenconventie dd. 28.07.1951.

Door verzoeker werden geen nieuwe gegevens in de zin van het voormelde artikel naar voor gebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Inderdaad dient voldaan te zijn aan de voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980, hetgeen verzoeker klaarblijkelijk vergeet. [...]

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoeker op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan voormelde voorwaarden van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet dd. 15.12.1980.

Verzoeker, die zich ertoe beperkt om allerlei vage beschouwingen te uiten en vervolgens de voorgelegde stukken opsomt, zonder in concreto aan te duiden met welke element geen rekening zou zijn gehouden of in welk opzicht precies de motivering niet zou kunnen worden weerhouden, kan niet dienstig anders voorhouden. Verzoeker gaat zelfs niet eens in op de concrete motieven van de bestreden beslissing, die hij onbesproken laat.

Met verwijzing naar deze wettelijke bepaling en met de duidelijke motivering dat verzoeker “geen nieuwe gegevens naar voren brengt (...)” werd de beslissing ten genoegen van recht met motieven omkleed, dit inachtgenomen de toepassing van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker slaagt er op geen enkele wijze in aan te tonen dat de bestreden beslissing ontoereikend zou zijn gemotiveerd.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt meer dan afdoende dat de door verzoeker aangebrachte stukken en afgelegde verklaringen werden onderzocht, doch dat terecht werd geoordeeld dat deze niet als ‘nieuwe elementen’ in hogervermelde zin kunnen worden beschouwd.

Verzoeker kan dan ook niet dienstig voorhouden dat de motieven ‘stereotiep’ zouden zijn, nu zij duidelijk en concreet betrekking hebben op de stukken en elementen die verzoeker daadwerkelijk bij zijn aanvraag heeft aangevoerd. Tevens kan nog worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Door de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid werd terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, beslist om verzoekers tweede asielaanvraag niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Zoals ook tot uiting komt in de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing, is de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding bij het nemen van zijn beslissing zorgvuldig en grondig te werk gegaan, en werd de beslissing ten genoegen van recht gemotiveerd met draagkrachtige motieven.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Door de gemachtigde werd geenszins zijn beoordelingsbevoegdheid overschreden.

[...]

Verzoekers beschouwingen zijn dan ook allerminst ernstig, en missen bovendien elke juridische grondslag.”

3.1.3.1. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met verwijzing naar artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, immers vastgesteld dat verzoekende partij geen nieuwe elementen aanbrengt die betrekking hebben op feiten of gebeurtenissen die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielpprocedure en dat daarom haar tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig. Zij stelt verzoekende partij in staat te begrijpen waarom verwerende partij de bestreden beslissing nam en om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Verzoekende partij betoogt dat deze motivering stereotiep is. Er dient evenwel geduïd te worden dat verwerende partij terecht stelt dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet of uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.1.3.2. Verzoekende partij voert ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht, als beginsel van behoorlijk bestuur. Dit onderdeel van het middel dient in voorliggende zaak onderzocht te worden in het raam van de toepassing van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen”.

Hieruit kan worden afgeleid dat de gegevens die worden aangebracht in het kader van een meervoudige asielaanvraag:

- nieuw moeten zijn, i.e. niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerste asielaanvraag;

- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;

- relevant moeten zijn, i.e. ernstige aanwijzingen moeten bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partij benadrukt dat zij bij haar tweede asielaanvraag een *“nieuw doorslaggevend bewijsstuk”* heeft neergelegd. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoekende partij toen zij gehoord werd naar aanleiding van haar tweede asielaanvraag slechts een medisch attest neerlegde, waarin wordt gesteld dat verzoekende partij na te zijn geslagen overgebracht werd naar een ziekenhuis en waarin haar verwondingen worden beschreven. De Raad stelt vast dat voormeld medisch attest werd opgesteld op 18 januari 2011, zodat verzoekende partij niet kan voorhouden dat dit stuk betrekking heeft op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen.

In de mate dat verzoekende partij tevens grieven ontwikkelt tegen een tweede motief in de bestreden beslissing en meer specifiek tegen de stelling dat het aangebrachte medisch attest *“ook niet van die aard is dat ze de beslissing inzake de vorige asielaanvraag in positieve zin zou kunnen wijzigen”* merkt de Raad op dat het hier een overtollig motief betreft en dat de eventuele gegrondheid van een middel dat gericht is tegen een overtollig motief niet kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij dit onderdeel van het middel (RvS 23 januari 2002, nr. 102.836, RvS 30 oktober 2003, nr. 124.833).

Een schending van de materiële motiveringsplicht die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden wordt niet aangetoond.

3.1.3.3. Door te besluiten dat verzoekende partij een document dat dateert van 18 januari 2011 reeds vroeger had kunnen aanbrengen en dat het om die reden niet als een nieuw gegeven kan beschouwd worden heeft verwerende partij verder haar bevoegdheden niet overschreden en geen beoordeling doorgevoerd, die krachtens artikel 52 van de Vreemdelingenwet aan de commissaris-generaal toekomt.

3.1.3.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel – dat verzoekende partij ook geschonden acht – legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Uit de gegevens van het dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat verwerende partij op basis van een correcte feitenvinding tot haar conclusie is gekomen, zodat geen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan vastgesteld worden.

In zoverre verzoekende partij aangeeft dat de situatie in Tsjetsjenië en Dagestan actueel niet optimaal is moet worden gesteld dat de bevoegde asielinstantie reeds oordeelde dat de situatie in het land van herkomst van verzoekende partij niet van die aard is dat haar enig beschermingsstatuut dient toegekend te worden en moet worden benadrukt dat het niet aan verwerende partij toekomt deze beoordeling in vraag te stellen of om het asielrelaas te heronderzoeken. Verwerende partij dient zich slechts uit te spreken omtrent het nieuw karakter van de in het raam van een meervoudige asielaanvraag aangebrachte gegevens en verzoekende partij heeft geen gegevens aangebracht waaruit blijkt dat de actuele situatie op determinerende wijze veranderd is sedert de stellingname van de Raad in zijn arrest van 3 februari 2012. Het feit dat verwerende partij zich beperkte tot de haar door de wetgever opgelegde taak, laat evenmin toe te besluiten tot een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoekende partij de schending aan van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij onderbouwt haar standpunt als volgt:

“Verzoeker vordert op grond van een schending van het proportionaliteitsbeginsel de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Doordat de gevolgen van de beslissing van de DVZ, meer bepaald [een] mogelijke repatriëring, totaal niet in verhouding zijn met het voordeel dat de Belgische staat eventueel meent uit deze beslissing te kunnen halen.

Deze beslissing zou immers tot gevolg hebben dat het leven van verzoeker in gevaar wordt gebracht.

Er kan geen twijfel over bestaan dat een terugkeer naar het land van herkomst overdreven is en totaal buiten verhouding staat.

Verzoeker heeft nooit tijdens zijn verblijf in België op een of andere wijze schade berokkend aan de Belgische staat of aan de gemeenschap.

De negatieve gevolgen van de beslissing zijn bijgevolg van zo’n ernst dat van enige proportionaliteit met een hypothetisch voordeel voor de Belgische staat of voor de belangen van de gemeenschap geen sprake kan zijn.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing niet proportioneel is.”

3.2.2. Verwerende partij werpt het volgende op:

“[...]

Verwerende partij laat [...] gelden dat verzoeker [...] poogt voor te houden dat door de bestreden beslissing verzoekers leven in gevaar wordt gebracht, doch [hij] kan hierbij niet worden gevolgd.

Verzoeker verliest kennelijk uit het oog dat:

- de eerste asielprocedure werd beëindigd bij arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij hem de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd werd (gevolgd door de bijlage 13quinquies);*
- verzoeker vervolgens een nieuwe asielaanvraag heeft ingediend, doch hierbij dient te voldoen aan de in art. 51/8 van de Vreemdelingenwet gesteld voorwaarden.*

Met name dient verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag nieuwe gegevens aan te brengen, dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, waarbij deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

[...]

In casu kan slechts worden vastgesteld dat de vage en ongestaafde beschouwingen van verzoeker niet van aard zijn om afbreuk te doen aan de bestreden beslissing, daar door verzoeker op geen enkele manier wordt aangetoond dat is voldaan aan de voorwaarden van art. 51/8 van de wet.

Terwijl de beschouwingen aangaande de vermeende vrees voor vervolging en het gevaar voor het leven vaag en ongestaafd blijven en niet van die aard zijn dat ze afbreuk kunnen doen aan de proportionaliteit van de bestreden beslissing.

Zoals reeds door de diverse asielinstanties werd onderzocht en aangetoond, staat verzoeker geenszins dat zijn leven dient beschermd te worden en dat hij in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus en

de subsidiaire beschermingsstatus. In de bestreden beslissing wordt ook duidelijk verwezen naar de beoordeling van verzoekers eerste asielaanvragen, die negatief werd afgesloten.

Verzoekers uiterst vage en summiere beschouwingen kunnen geen afbreuk doen aan de bestreden beslissing, en kunnen dan ook niet worden weerhouden.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding handelde bij het nemen van de bestreden beslissing na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het proportionaliteitsbeginsel inclus.

Verzoekers concrete kritiek mist dan ook duidelijk feitelijke en juridische grondslag en kan niet worden weerhouden.”

3.2.3. De Raad merkt op dat verzoekende partij voorhoudt dat de bestreden beslissing disproportioneel is omdat deze haar leven in het gedrang brengt, doch dat zij dit uitgangspunt niet aantoonst. Voorts moet worden geduurd dat de bestreden beslissing op zich niet bepaalt dat zij dient terug te keren naar een regio die zij onveilig acht. Tevens moet worden opgemerkt dat het algemeen belang gediend is met een correcte toepassing van de asiel- en verblijfswetgeving en verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat verwerende partij disproportioneel handelt door de belangen van verzoekende partij te beschouwen als ondergeschikt aan deze van de Belgische samenleving.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

3.3.1. Verzoekende partij voert in een derde middel de schending aan van de artikelen 2, 3, 5 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Haar betoog luidt als volgt:

“[...]”

Verzoeker vordert op grond van een schending van deze artikelen van het EVRM de schorsing en de vernietiging van de bovengenoemde beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Bij een terugkeer naar Tsjetsjenië/Dagestan loopt verzoeker het reëel risico dat hij wordt vermoord en onderworpen wordt aan onmenselijke vernederende behandeling of straffen. Het is immers een algemeen bewezen feit dat [in] Tsjetsjenië/Dagestan gewelddadige willekeur zegeviert.

Verzoeker kan bij een terugkeer naar Tsjetsjenië/Dagestan onmogelijk de bescherming inroepen van de overheid en de politie, gezien deze totaal niet in staat zijn om een einde te stellen aan de gewelddadige willekeur en zelfs meewerken aan deze willekeur.

De bestreden beslissing van de DVZ werd duidelijk niet op zorgvuldige wijze genomen en de stukken werden duidelijk niet op ernstige wijze onderzocht. Nochtans komt bij een terugkeer van verzoeker naar Tsjetsjenië/Dagestan zijn leven in gevaar.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing de artikel 2, 3 en 5 van het EVRM schendt.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken betekent ook duidelijk een ernstige en ongeoorloofde inmenging in het recht op privéleven van verzoeker gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel beschermt eenieder recht op eerbiediging van zijn privé- en zijn gezinsleven en aldus eenieder tegen willekeurige inmenging vanwege het openbaar gezag.

Par. 2 van dit artikel duldt geen inmenging door de overheid behalve bij de vereniging van de volgende cumulatieve voorwaarden, ze moet conform zijn aan het wettelijke nagestreefde doel in die paragraaf en moet noodzakelijk zijn voor een democratische samenleving. Deze laatste voorwaarde betekent dat zij gerechtvaardigd dient te zijn door een imperatief sociaal belang en ondermeer evenredig dient te zijn

met het nagestreefde wettelijk doel (EHRM 13 juli, R.D.E. 1995, nr. 84; RvSt nr. 61.972, 25 september 1996, R.D.E. 1996, p. 755).

Het is dan ook meer dan duidelijk dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van bovenvermelde beslissing flagrant in strijd is met het recht op privéleven van verzoeker.

Verzoeker is het land België als het zijne gaan beschouwen en heeft er een zeer duurzame bindingen mee ontwikkeld.

Het begrip 'privé-leven' omvat het recht op het ontwikkelen en het onderhouden van relaties met anderen omvat, zelfs relaties van zakelijke aard. Er kan dan in casu zeker geen twijfel meer over bestaan dat gezien de grote kennis[sen]- vriendenkring die verzoeker heeft opgebouwd in België, reeds daarom al zijn recht op privé-leven wordt geschonden door bovenvermelde beslissing.

De beslissing met gevolg een mogelijke verwijdering van het grondgebied maakt dan ook een inmenging uit in de privé-sfeer van verzoeker gezien dit in casu een scheiding van hun levensnoodzakelijke omgeving en zijn sociale en affectieve entourage veroorzaakt (zie ook oordeel van rechter Morenilla, onder EHRM, 13 juli 1995, R.D.E. 1995, nr. 84, p. 277). Verzoeker vindt immers zijn psychologisch en sociaal evenwicht op het Belgische grondgebied.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken is dan ook totaal niet in verhouding met het nagestreefde doel en bijgevolg schendt deze het recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven van verzoeker en zijn gezin.

Het is dan ook duidelijk dat de bestreden beslissing tevens het artikel 8 van het EVRM schendt."

3.3.2. Verwerende partij antwoordt als volgt:

"[...]"

Verwerende partij stelt vast dat verzoeker allerlei theoretische beschouwingen uit, doch in gebreke blijft in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing de hogervermelde artikelen van het EVRM zou schenden.

Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, kan de verwerende partij zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van die laatste rechtsregels naar het oordeel van laatstgenoemde eveneens om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

Terwijl de uiterst vage en ongestaafde bewering dat verzoeker het reëel risico loopt te worden vermoord en onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen louter hypothetisch is.

Verzoeker laat eveneens na uiteen te zetten op welke wijze zijn gezinsleven in het gedrang zou komen ten gevolge van de uitvoering van de bestreden beslissing.

"4.3.2.2.4. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

Nu verzoeker nalaat dit aan te tonen, kan de vermeende schending van art. 8 EVRM geenszins worden aangenomen.

Verwerende partij merkt nog op dat door de Raad van State reeds meermaals werd geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (R.v.St. nr. 172.824 van 27 juni 2007, R.v.St., nr. 151.290 van 14 november 2005, R.v.St., nr. 140.615 van 15 februari 2005, R.v.St., nr. 102.840 van 23 januari 2002).

Ten overvloede verwijst verwerende partij nog naar volgende rechtspraak:

[...]

(R.v.V. nr. 56.202 dd. 17.02.2011)

Alsook

(R.v.V. nr. 62.223 van 27 mei 2011, www.rvv-cce.be).

In casu toont verzoeker niet aan elders geen privéleven te kunnen voeren; er kan geen positieve verplichting in hoofde van de Belgische staat weerhouden worden.

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook R.v.St. nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en R.v.V. nr. 1493 dd. 30.08.2007). Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de verwerende partij een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling te gedogen op het grondgebied.

Verzoeker laat na aan te tonen op welke wijze de correcte toepassing van de Vreemdelingenwet een niet-toegelaten inmenging in zijn privé - en gezinsleven zou uitmaken. Bovendien houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 2, 3, 5 of 8 EVRM. Het derde middel van verzoeker is niet ernstig en kan niet worden aangenomen."

3.3.3.1. Allereerst moet worden herhaald dat de commissaris-generaal reeds heeft vastgesteld dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus en dat de Raad deze beslissing bevestigde. Er werd derhalve, gelet op artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet, reeds onderzocht of de eventuele terugkeer van verzoekende partij aanleiding zou geven tot een schending van de artikelen 2 of 3 van het EVRM en geoordeeld dat dit niet het geval was. Verzoekende partij bracht geen nieuwe elementen aan die tot een ander besluit kunnen leiden.

Daarenboven moet nogmaals worden gesteld dat de bestreden beslissing op zich niet tot gevolg heeft dat verzoekende partij zich naar een regio dient te verplaatsen die zij onveilig acht.

3.3.3.2. Verzoekende partij toont daarnaast met haar beschouwingen niet aan dat de bestreden beslissing tot gevolg heeft dat haar recht op vrijheid of veiligheid, zoals omschreven in artikel 5 van het EVRM, in het gedrang wordt gebracht.

3.3.3.3. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM verwijst verzoekende partij naar haar "privéleven" en het feit dat zij zeer duurzame bindingen met België heeft ontwikkeld. Naast het gegeven dat verzoekende partij nalaat aan te tonen dat zij duurzame banden met België heeft moet worden gesteld dat verzoekende partij wist of behoorde te weten dat zij slechts tot een verblijf in het Rijk toegelaten was in afwachting van een beslissing inzake haar asielaanvraag en dat zij indien haar aanvraag werd afgewezen het grondgebied diende te verlaten. In deze omstandigheden kan zij niet voorhouden dat de bestreden beslissing enig door artikel 8 van het EVRM gegarandeerd recht schendt.

Het derde middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK